

РЕШЕНИЕ

№ 35798

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4323** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. К. К., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. К. Ч., срещу Заповед № 369з-867/30.03.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ – ОДМВР В.. Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Конкретно се излагат твърдения, че не са налице фактически основания за налагането на ПАМ. Сочи се, че има неяснота в мотивите и че не е спазена установената форма съгласно чл. 179 от ЗДвП и чл.59, ал.2 от АПК. Отделно се сочи, че не била посочена дата на извършване на нарушението, както и дали е издаден талон за медицинско изследване. Излагат се доводи, че целта на ПАМ вече била постигната с издаването на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 369з-866/30.03.2025г. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на сторените по делото разноски.
В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата. Моли заповедта да бъде обявена за нищожна по съображения, че не е доказана компетентността на административния орган, както и че не е спазен принципът на съразмерност по чл.6 от АПК, тъй като са налице две ПАМ от една и съща дата и с едно и също правно основание – чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Подробни съображения излага в писмени бележки.
Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ – ОДМВР В., издал оспорената Заповед № 369з-867/30.03.2025г., не участва и не се представлява по делото. В придружителното

писмо, с което преписката е изпратена в съда, се моли да бъде потвърдена заповедта. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С процесната Заповед № 369з-867/30.03.2025г., издадена от П. П. А., на длъжност младши автоконтрольор в сектор "пътна полиция" - ОДМВР В., на К. К. К. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца“. Мярката е наложена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 3703058 от 30.03.2025г., за това, че на същата дата – 30.03.2025г. , около 02:26 часа жалбоподателят управлявал в [населено място], по [улица] лек автомобил Б. Х-5 Х. 45Е с рег. [рег.номер на МПС] , при което, след като бил спрял за проверка, отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство DRUG TEST 5000 с номер № ARRD 0015. На жалбоподателя е бил издаден талон за изследване № 0163300 от 30.03.2025г., в който е удостоверен отказ на лицето да му бъде извършена проверка и съдържащ предписание да се яви в МБАЛ Х. Б. – [населено място] до 45 минути.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, прие следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Неоснователни са твърденията за нищожност на оспорената заповед поради липса на компетентност на нейния издател. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на областните дирекции на МВР е възложено да осъществяват контрол по ЗДвП, и Заповед № 369з-3066/01.11.2023г., също приложена по делото, издадена от директора на ОДМВР-В., с която са определени длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл.171 от ЗДвП, сред които служителите на длъжност „младши контрольор“ в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В., каквато заема и лицето, наложило ПАМ, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Не се потвърждават изложените в жалбата твърдения за непълнота и неяснота на мотивите – в заповедта ясно и конкретно са посочени фактическите основания за издаването ѝ, а именно - отказа на водача да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества с DRUG TEST, датата, на която е извършен отказа, както и обстоятелствата, при които това е установено. Посочено е и издаването на талон за медицинско изследване с индивидуализиращия го номер. С оглед на това заповедта отговаря в пълна степен на изискванията на чл.59, ал.2 от АПК.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство,

определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено и това е удостоверено с неговия подпис. Следователно, с оглед приложения по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за категорично установено. Безспорно е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

Относно изложените доводи за незаконосъобразност поради противоречие с принципа на съразмерност, предвид издаването на две заповеди от една дата с един и същ предмет, съдът взе предвид следното:

Действително, от материалите по делото се установява, че на 30.03.2025г. административният орган - младши автоконтрольор е издал две заповеди, с които по отношение на жалбоподателя са наложени на едно и също правно основание две идентични принудителни мерки – процесната Заповед № 369з-867/30.03.2025г., с която е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца“, и Заповед № 369з-866/30.03.2025г., с която също е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца“. Видно от Заповед № 369з-866/30.03.2025г., същата е издадена при идентична фактическа обстановка, но заради отказ на жалбоподателя да бъде проверен с алкотест дрегер за употреба на алкохол. Съдът принципно възприема доводите на жалбоподателя, че едновременното налагане на две идентични ПАМ се явява прекомерно с оглед принципа на съразмерност по чл.6 от АПК, а освен това то би било и в несъответствие с целта на закона, доколкото с прилагането само на едната мярка се постига целта да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение и да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата. Съдът обаче констатира, че Заповед № 369з-866/30.03.2025г. е била обявена за нищожна с влязло в сила Решение № 23272/07.07.2025г. на АССГ, постановено по адм.д. № 4324/2025г. Нищожният административен акт е изначално и до такава степен порочен, че не поражда никакво правно действие, съответно няма никаква значимост за целените и свързаните с него правни последици. След като този акт не е породил никакви правни последици и неговата нищожност е установена и прогласена от съда, наличието на друго властническо волеизявление със същото съдържание – в случая процесната Заповед № 369з-867/30.03.2025г. не води до несъразмерно ограничаване или засягане правата на жалбоподателя. Нещо повече, при констатираната нищожност на Заповед № 369з-866/30.03.2025г., и при безспорната установеност на отказа за извършване на проверката,

само чрез разглеждания в настоящото производство акт и наложената с него ПАМ може да се осигури постигането на целта на закона.

С оглед изложеното, Заповед № 369з-867/30.03.2025г. се явява законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. К. срещу Заповед № 369з-867/30.03.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ – ОДМВР В..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: